

tiger deres egne Børn, vil, naar disse er syge, være henviste til at skaffe sig fremmed Hjælp, som de maa betale. Det er vel ikke muligt at naa videre, end Tilfældet er her. Dog vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at der indenfor Sygekasserne gør sig en Bevægelse gældende henimod at optage Medlemmer fra det 14de Aar, altsaa fra Konfirmationsalderen. Der kunde derfor maaske være Grund til at ned sætte Aldersgrænsen i den her omhandlede Paragraf fra det 15de til det 14de Aar.

Der er Anledning til at nævne et Fremskridt i § 25. Det fastslaaes nemlig der, at Medlemmer af statsanerkendte Sygekasser, som før Ulykkestilfældets Indtræden har opbrugt deres Sygekassehjælp, kan faa Understøttelse fra Ulykkestilfældets Indtræden. Det er en Foranstaltning, der bør træffes, thi de, der har sikret sig i en statsanerkendt Sygekasse og saaledes har gjort, hvad de formaaede, for at imødegaa Virkningerne af Sygdom, bør ikke straffes ved at staa helt uden Understøttelse, fordi de i Forvejen har opbrugt deres Understøttelse fra Sygekassen. I denne Forbindelse kan jeg naturligvis ikke andet end sende en Tanke til de stakkels Mennesker, der ikke har haft Raad til at sikre sig i en statsanerkendt Sygekasse, som — maaske af økonomiske Grunde, maaske fordi Sygdom har været til Hinder for Optagelsen — ikke har kunnet blive Medlemmer af en saadan Kasse. Disse Mennesker er i Almindelighed meget slet stillede. Nu kan de dog ifølge § 23, 3die Stykke, henvende sig til det offentlige og faa Hjælp uden Fattighjælps Virkning.

Med Hensyn til Dagpengenes Maksimum vil jeg udtale, at selv om jeg paaskønner den Forhøjelse, der er sket, fra 2 Kr. til 2 Kr. 50 Øre, tror jeg egentlig ikke, at de 2 Kr. 50 Øre staaer i Samklang med de Varepriser, der findes for Øjeblikket, ej heller med de Lønninger, der betales for Tiden. Jeg kunde ønske denne Maksimumstakst forhøjet til 3 Kr. Jeg siger neppe for meget, naar jeg udtaler, at 2 Kr. vistnok forslog lige saa meget i en Husholdning i 1898 som 3 Kr. i vore Dage.

Jeg savner i § 26 en Bestemmelse, der fandtes i § 9 i Loven af 1903, om Arbejdsgiverens Pligt til at være behjælpelig med at skaffe Dagpengene. Den fandtes

ikke i Loven af 1898, men blev indsat i Tillæget af 1903, hvor man altsaa har ment det nødvendigt at optage en saadan Bestemmelse. Den er ikke medtaget her, og det kan være, at den ikke er saa strengt nødvendig, men jeg tror dog, det i adskillige Tilfælde vilde være heldigt, om den fandtes. Jeg er ogsaa sikker paa, at Arbejdsgiveren, som den, der tegner Forsikringen, har større Autoritet overfor Selskabet end Arbejderen. Jeg kunde derfor ønske, at den Bestemmelse blev optaget i den nye Lov.

Jeg maa med Hensyn til § 32 være ganske enig med det ærede Medlem for Verninge-Kredsen (Jensen-Sønderup) i, at Invaliditetserstatning for under 10 pCts Forringelse af Arbejdsevnen ikke bør bortfalde. Det forekommer ogsaa mig at være et Tilbagekridt fra Loven af 1898, selv om Bestemmelsen er blevet knæsat i de senere Love for Søfart og for Landbrug. Jeg vil, ligesom det ærede Medlem for Verninge-Kredsen, hellere være med til at drage dem op, som staaer lavere, end til at drage dem ned, der staaer højere. I denne Forbindelse vil jeg gerne nævne blot et Par Eksempler paa den Skala for glatte Tab, man anvender i Arbejderforsikrings-Raadet: Tab af Langfingerens 2 yderste Led giver 8 pCt., og Tabet af Tømmelfingerens yderste Led giver ogsaa 8 pCt. Nu kan det være muligt, at Arbejdere i nogle Erhverv forholdsvis hurtigt kan vænne sig til at arbejde, selv om et saadant Ulykkestilfælde har ramt dem, men det kan ogsaa være, at de ikke saa let vil kunne vænne sig til et Tab, der vurderes paa lignende Maade, f. Eks. hvis det drejer sig om en Benskade. Man maa huske paa, at Arbejderne er forskellige. Nogle er sværere Arbejder, hvor det hovedsagelig drejer sig om at have stærke, kraftige Ben, andre er mere, hvad man kalder for Pillefag, hvor det i første Linie gælder om at have hele og smidige Fingre. Jeg behøver blot at tænke paa det Fag, jeg selv tilhører. Hvis højre Haands Langfinger mister to Led, vil det være meget vanskeligt for en Typograf at præstere sit Arbejde, og hvis venstre Haands Tømmelfinger mangler det yderste Led, vil han være ganske umulig som Typograf. Han maa altsaa gaa over til et andet Fag, søge at uddanne